

Sygn. akt VI U 147/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 października 2018 roku w W.

sprawy z odwołania J. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia (...) znak sprawy (...) i z dnia(...) znak: (...)

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 marca 2018 r do 30 kwietnia 2018 r i oraz prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 lutego 2018 r do 12 marca 2018 r w pełnej wysokości.

Sygn. akt VI U 147/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił J. O. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 marca 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku. W uzasadnieniu decyzji ZUS podał, że ubezpieczony został wezwany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS na dzień 9 marca 2018 roku i nie stawił się na to badanie w wyznaczonym dniu – zwrot korespondencji (nie podjęto w terminie). Przesyłka awizowana dnia 26 lutego 2018 roku, ponownie dnia 6 marca 2018 roku. Wobec powyższego ZUS uznał, że zaświadczenie lekarskie seria (...), wydane na okres od dnia 6 lutego 2018 roku do dnia 30 kwietnia 2018 roku traci ważność z dniem 12 marca 2018 roku.

Kolejną decyzją z dnia (...)znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. przyznał J. O. zasiłek chorobowy w wysokości obniżonej o 25% za okres od dnia 13 lutego 2018 roku do dnia 12 marca 2018 roku. W uzasadnieniu decyzji ZUS podał, że zaświadczenie lekarskie seria (...), wydane na okres od dnia 6 lutego 2018 roku do dnia 30 kwietnia 2018 roku zostało wystawione dnia 5 lutego 2018 roku, zostało on dostarczone przez ubezpieczonego pracodawcy dnia 13 marca 2018 roku, czyli po upływie 7 dni od dat jego wystawienia, jednocześnie z dokumentacją nie wynika, aby to opóźnienie nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego. W związku z tym zasiłek chorobowy uległ obniżeniu o 25% od ósmego dnia orzeczonej niezdolności do pracy, czyli od dnia 13 lutego 2018 roku, do dnia dostarczenia zaświadczenia, czyli do dnia 13 marca 2018 roku

(decyzje z dnia 26.04.2018r. – akta organu rentowego)

Od obu powyższych decyzji J. O. wniósł odwołanie podnosząc że wezwanie przez ZUS na termin badania nie zostało wysłane na znany ZUS-owi adres zamieszkania odwołującego się w J., ale zamiast tego ZUS wysłał to wezwanie na

adres w K., pod którym odwołujący się nie mieszka. Odwołujący się dodał, że nie zagubił zwolnienia lekarskiego, ale przekazał je w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania do pracodawcy. Odwołujący się wniósł, więc o zmianę decyzji poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 marca 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku oraz wyrównanie zasiłku chorobowego za okres od 13 lutego 2018 roku do 12 marca 2018 roku.

(odwołanie – k. 1 – 2)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu obu skarżonych decyzji, dodając, że oświadczenie zawarte w piśmie pracodawcy odwołującego się z dnia 18 maja 2018 roku jest sprzeczne z oświadczeniem tego pracodawcy z pisma z dnia 21 marca 2018 roku, które zostało przedłożone na etapie postępowania przed organem rentowym. ZUS podał również, że wysłał wezwanie na badanie na adres oznaczony przez lekarza w zaświadczeniu (...) jako adres faktycznego pobytu ubezpieczonego podczas niezdolności do pracy.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6 - 7)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W treści zaświadczenia płatnika składek z dnia 10 lutego 2018 roku w rubryce „dane identyfikacyjne pracownika”, jako adres zamieszkania odwołującego się został wskazany adres: ul. (...), (...)-(...) J.. Z kolei w treści zaświadczenia lekarskiego seria (...) w rubryce „dane adresowe ubezpieczonego” został wpisany adres: ul. (...), (...)-(...) K.. Adres ten został wpisany przez lekarza wystawiającego zwolnienie na podstawie adresu zameldowania. Odwołujący się nie był pytany przez lekarza o jego aktualny adres zamieszkania. Wezwanie na badanie wnioskodawcy zostało wysłane na adres: ul. (...), (...)-(...) K., zostało ono awizowane po raz pierwszy dnia 26 lutego 2018 roku, a po raz drugi dnia 6 marca 2018 roku. Odwołujący tej korespondencji nie odebrał.

(dowód: zaświadczenie płatnika składek, duplikat zwolnienia lekarskiego oraz kserokopia koperty – akta organu rentowego, zeznania odwołującego się J. O. – protokół rozprawy z dnia 18.10.2018r. od 00:16:04 do 00:19:59)

J. O. mieszka na stałe pod adresem: ul. (...), (...)-(...) J. od 21 maja 2014 roku razem z żoną. Z kolei adres: ul. (...), (...)-(...) K. to adres zamieszkania rodziców odwołującego się. Odwołujący nie uzyskał żadnej informacji od swoich rodziców o awizowanej przesyłce z ZUS kierowanej do niego na adres w K.. Cała korespondencja z ZUS, poza wezwaniem na termin badania, była wysyłana do odwołującego się na adres: ul. (...), (...)-(...) J..

(dowód: zeznania świadka M. O. – protokół rozprawy z dnia 18.10.2018r. od 00:05:25 do 00:09:49, zeznania odwołującego się J. O. – protokół rozprawy z dnia 18.10.2018r. od 00:16:04 do 00:19:59)

Dnia 5 lutego 2018 roku odwołujący się stawiał się na kontrolę u lekarza w związku z operacją wstawienia protezy biodra. Tego dnia zostało wystawione zwolnienie lekarskie seria (...) za okres od dnia 6 lutego 2018 roku do dnia 30 kwietnia 2018 roku. Zwolnienie to w dniu 9 lutego 2018 roku odwołujący się doręczył pracodawcy, który je zgubił. Wobec tego odwołujący się zwrócił się o wystawienie mu duplikatu zwolnienia, które uzyskał dnia 12 marca 2018 roku i kolejnego dnia, czyli 13 marca 2018 roku, przekazał dla pracodawcy. Którego przekazał je do ZUS-u.

(dowód: zeznania świadka K. D. – protokół rozprawy z dnia 18.10.2018r. od 00:09:49 do 00:14:30, oświadczenie z dnia 18.05.2018r. – k. 3, zeznania odwołującego się J. O. – protokół rozprawy z dnia 18.10.2018r. od 00:16:04 do 00:19:59, duplikat zwolnienia lekarskiego – akta organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się J. O., a także zeznaniach świadków M. O. oraz K. D., które zostały uznane za wiarygodne w całości, są one, bowiem ze sobą zgodne i spójne. Sąd miał na uwadze, że w aktach organu rentowego znajduje się oświadczenie K. D. z dnia 21 marca 2018 roku, z którego wynika, że to sam odwołujący się zagubił zwolnienie lekarskie. Sąd jednak uznał, że wiarygodnym

jest, że to pracodawca zagubił to zwolnienie, w toku postępowania bowiem zostało przedłożone oświadczenie K. D. z dnia 18 maja 2018 roku, w którym przyznał się on już do tego, że sam zagubił to zwolnienie, a ponadto potwierdził tę wersję w swych zeznaniach złożonych na rozprawie. Również zeznania odwołującego się potwierdzają, że to jego pracodawca zgubił zwolnienie lekarskie. W tej sytuacji Sąd nie uznał za wiarygodne znajdujące się w aktach organu rentowego oświadczenia K. D. z dnia 21 marca 2018 roku. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że zarówno świadek K. D., jak i sam odwołujący się potwierdzają w swych zeznaniach, że odwołujący się dostarczył zwolnienie lekarskie do pracodawcy, w ciągu 3 dni od daty wystawienia tego zwolnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie J. O. od decyzji odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 marca 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku oraz od decyzji obniżającej mu o 25% zasiłek chorobowy za okres od 13 lutego 2018 roku do 12 marca 2018 roku.

Zgodnie z regulacją z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368, ze zm.; dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

W toku niniejszej sprawy strony nie kwestionowały samej niezdolności odwołującego się do pracy. Jeśli chodzi o odmowę prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 marca 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku to było ono spowodowane niestawiennictwem na badaniu lekarskim przez lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy zasiłkowej prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli. W celu kontroli lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może przeprowadzić badanie lekarskie ubezpieczonego w wyznaczonym miejscu lub w miejscu jego pobytu (art. 59 ust. 3 pkt 1 ustawy zasiłkowej). Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysłał do ubezpieczonego, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wezwanie, w którym określa termin badania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 59 ust. 5 ustawy zasiłkowej). W razie uniemożliwienia badania w wyznaczonym terminie zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następującego po terminie badania (art. 59 ust. 6 ustawy zasiłkowej).

Z ustaleń Sądu wynika, że faktycznie ZUS wysłał, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wezwanie do stawiennictwa odwołującego się na badania przez lekarza orzecznika ZUS. Wezwanie to nie zostało odebrane, było dwukrotnie awizowane. Sąd miał jednak na uwadze, że wezwanie zostało wysłane na adres w K., podczas gdy wszelka pozostała korespondencja ZUS-u do odwołującego się była wysyłana na jego adres w J.. Również kwestionowane decyzje ZUS były wysyłane na adres w J., a nie w K.. Co więcej, również w zaświadczeniu płatnika składek, jako adres zamieszkania odwołującego się wskazano adres w J.. W tej sytuacji ZUS powinien wezwanie na termin badania przesłać odwołującemu się na adres zamieszkania, czyli na adres w J.. ZUS nie może skutecznie tłumaczyć się tym, że wysłał wezwanie na adres wynikający ze zwolnienia lekarskiego. Po pierwsze, bowiem Sąd miał na uwadze, że adres wpisany w treści zwolnienia lekarskiego był adresem zameldowania. Nie był to więc adres, który został zadeklarowany przez odwołującego się jako adres, pod którym będzie on przebywał w trakcie choroby. Poza tym ZUS powinien dołożyć wszelkich starań, aby skutecznie zawiadomić odwołującego się o terminie badania. W sytuacji, więc dysponowania przez ZUS dwoma adresami odwołującego się takie wezwanie powinno być wysłane na oba te adresy. Sąd ustalił ponadto, że odwołujący się nie dostał żadnej informacji o wysłanym mu przez ZUS wezwaniu na badanie lekarskie. Nie dostał on żadnej wiadomości od swych rodziców, zamieszkujących pod adresem w K., o awizo, czy też o korespondencji z ZUS. Tym samym nie miał on wiedzy o terminie badania. W ocenie sądu odwołujący w toku postępowania skutecznie obalił domniemanie doręczenia, jakie tworzy dwukrotne bezskuteczne awizowanie przesyłki. W tej sytuacji nie można, więc uznać, że odwołujący się został prawidłowo powiadomiony o terminie badania, czy też, że mógł w jakikolwiek sposób się o tym terminie badania dowiedzieć. Wobec tego nie może on ponosić negatywnych konsekwencji niestawiennictwa na terminie badania. Oznacza to, więc, że nie można w niniejszej sprawie zastosować regulacji z art. 59 ust. 6 ustawy zasiłkowej, Organ rentowy nie mógł, więc uznać, że zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następującego po terminie badania. Decyzja ZUS odmawiająca odwołującemu się prawa do zasiłku

chorobowego za okres od 13 marca 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku jest, więc niezgodna z prawem, gdyż jest pozbawiona podstawy prawnej.

W tym miejscu należy przejść do analizy zasadności drugiej z zakwestionowanych przez odwołującego się decyzji ZUS, którą organ rentowy obniżył odwołującemu się o 25% zasiłek chorobowy za okres od 13 lutego 2018 roku do 12 marca 2018 roku. Podstawą dla takiego działania ZUS jest regulacja z art. 62 ustawy zasiłkowej w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 roku. Zgodnie z art. 62 ust. 2 tej ustawy Zaświadczenie lekarskie ubezpieczony jest obowiązany dostarczyć nie później niż w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania płatnikowi składek, który przekazuje je niezwłocznie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Z kolei art. 62 ust. 3 wskazuje, że niedopełnienie obowiązku określonego w ust. 1 i 2 powoduje obniżenie o 25% wysokości zasiłku przysługującego za okres od 8 dnia orzeczonej niezdolności do pracy do dnia dostarczenia zaświadczenia lekarskiego, chyba, że niedostarczenie zaświadczenia nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego. W toku postępowania Sąd ustalił, że odwołujący w ciągu 3 dni od wystawienia mu zwolnienia lekarskiego przekazał je płatnikowi składek. Tym samym wykonał on obowiązek, o którym mowa w art. 62 ust. 2 ustawy zasiłkowej. Samo przekazanie zwolnienia do ZUS z dużym opóźnieniem nie może już obciążać odwołującego się, gdyż wynikało z zagubienia jego zwolnienia przez jego pracodawcę, a więc z okoliczności niezależnych od odwołującego się. W tej sytuacji należy więc uznać, że odwołujący się dopełnił obowiązku z art. 62 ust. 2 ustawy zasiłkowej, a co za tym idzie brak jest podstawy prawnej do zastosowania wobec niego sankcji z art. 62 ust. 3 tej ustawy, czyli do obniżenia mu zasiłku o 25%. Oznacza to więc, że również i druga z zakwestionowanych w niniejszej sprawie decyzji ZUS jest niezgodna z prawem.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając obie zaskarżone decyzje i przyznając odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 marca 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku oraz prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 lutego 2018 roku do 12 marca 2018 roku w pełnej wysokości.

ZARZĄDZENIE

(...)